

Kaffogó kiskutya

A férfi rajta átfutott
s itt hagyta dudva és juhok

közt a vad tavaszi réten.
Felnőtt lett közben, de mégsem.

Mert zöld kezű kamasz maradt,
egy kökényág rá-ráhavaz...

Ő az éretlenek hőse,
verseit a fű benőtte.

Kavicsok, kórók élete,
csepű lett minden éneke.

Okosból így lett ő buta
kaffogó kóbor kiskutya.

Indián szonett

Bal vállamon egy teste-sincs madár,
tollán a föl-fölfénylő évszakok.
Tél-fehér, tavasz-zöld, rőten a nyár.
E nincs-madár költi ki álmomat.

Ha el is röppen, újra visszaszáll.
Tüdőm zöldjén sötéten átragyog.
Megnémult, így nem károg sohamárt.
Attól, hogy van – én mulandó vagyok.

Koromszín madár, bár láthatatlan:
a fény hiánya, a test hiánya.
Reményünk helyett ő a hiába.

Neve hogyha van, kimondhatatlan.
Nyugodt akkor is, ha napvihar van.
Velem tart a vesztő éjszakába.

